

17. Jul. 1842

FAKTA

Dato:

17. Jul. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 43-44

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 87; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 93-94

TRANSSKRIFTION

17. July

Skovgaard¹ er fremdeles syg, det er klart at hans Bryst er stærkt angrebet og det kan blive farligt. – Hvor mange Mennesker har jeg ikke truffet paa min Vandring, som venligt tog mig med, og vi havde Glæde af hverandres Selskab, men snart fængsledes de af andre Personer, andre Interesser og lode mig da alene tilbage. Hedermann² og Lorenz Frølich var det aldrig Tilfældet med, Skovgaard heller ei – men Hedermann kaldte Vor-Herre tidligt til sig, og Frølich reiste langt bort; skulde nu Skovgaard ogsaa rykkes bort, da staaer jeg jo ganske ene. Brandis³ kan ik- •44• ke være det for mig, som den kjære Skovgaard – vore Veie ere altfor forskjellige. – Idag vare Skovgaard og jeg sammen henne i Vartov Kirke og hørte en vidunderlig deilig Præken af Grundtvig om de falske Profeter; o, hvor det er velsignet at høre en saadan Tale, da dulmes Smerten og Kraften blusser atter op i det forsagte Sind. O Gud! O Gud! O Gud! hvor langt er jeg fra den rette Vei, led Du mig atter ind paa den, led mig ikke i Fristelse! – Ja, selv de Tanker, der nu ere bortblæste som Avner for Vinden, vare syndige, jeg elskede denne Qvinde høiere end Dig, nu er det forbi! I Nat, da det var stille og mørkt, da tænkte jeg over, hvad jeg havde hørt, og jeg troer selv, det er bedst nu; men jeg kan ikke være glad; endnu har jeg jo ingen Vished, før jeg faaer den, er den sidste Gnist af Haab ikke slukket, og jeg faaer ingen Ro – ja, Ro faaer jeg ikke saa snart! –

¹ Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

² Den teologistuderende Julius Th. Hedermann (1821-1841) var – som Lundbye allerede omtalte i sit første dagbogsnotat, 24. marts 1842 – død efter et fald fra en hest.

³ Vennen, den jurastuderende Dietrich Brandis (1821-1849).

men denne Lykke var ikke mig bestemt; lev vel! tusind Lovel! — 49.
Naar jeg taler med Anden, selv fornaldt, betragte de mig altid som
Liljens Sjæls barn, det er som jeg altid havde oplevet, ingen Madgen
havs kjærligt, og dog har man en Gang Sorg og Bedrøvelse frem-
kaldt Tæne af mine Dine, naar jeg saae, minne bedste Venner
forlade mig, min Tante de, og efterlade mig i en saa uens St.
ting og flere Brødre uforsongede, og mange, mange Ting, jeg mi-
ne i en blaat han aproque — det er Alt som det er. — jeg skal være
lykkelig, selv om den bitterste Smerte sammen. kunger mit Bregst.
jeg vil ikke være at bedømme mine Langes Forhold til Anden, jeg
vil tro: at Anden har sit Kors, men Anger er for svært, derfor
søger den alger Gud, og ham vil jeg bede om Hjælp til at vandre
den rette Vej, ikk end der kendes mig, den Nei, hvorfor min
Saghad til har oflet mig, men som jeg dog endnu tydelig ser.
— Hvor hurtigt kan vor Livs stemning forandres: i vorrige sad
jeg glad ved mit Arbeid, nu er det en Bænk, til det, til Alt. — Jaa
fast havde jeg sat mig ind: den kjære Tanke, at jeg betragtede det som
Gjød at hennende min Opmarks omhed paa mig evnen Bje, og det
har virkelig i det Øjeblik, da jeg ved fortalte denne Nødhed, som om
jeg, trods min Bedrøvelse, fælte mig lidt ved den Tanke: nu er
Du jo fri, fri! som Lorenz i sit sidste Brev skrev, at han syntes
Maleren kunde være. Alag den Lænk har jeg villig
11. juli

Skougard er frimodig sig, det er klart at hans Bregst er stærkt an-
gret og det kan blive farligt. — Hvor mange Mennesker har jeg ik-
ke truffet paa min Vandring, som ventligt tog mig med, og
vi havde Glæde af hverandres Selskab, men snart paa engslebs
de af andre Personer, andre Antagelser og lader mig da alene
tilbage. Pledermann og Lorenz Frølich var det aldrig. Tilfeldt
med, Skougard heller ei — men Pledermann kaldte Nor-Plerre til
lyst til sig, og Frølich reiste langt borte, skulde min Skougard
og saa rykkes borte, da stæer jeg jo ganske ene. Brandis kan ik-

44 ke være det for mig, som den kjære Skovgaard - være Være end
altfor forskjellige. - I dag var Skovgaard og jeg sammen herme
i Martov Kirke og hørte en midenselig deilig Prædiken af Grundtvig;
om de falske Skæftes, o, hvor det er ueligeligt at høre en saadan
Tale, da dælener Læmten og Kraften blisser alle af, i det første
te Lind. O Gud! O Gud! O Gud! hvor længe er jeg fra den rette Veie,
led Du mig alle ind fra den, led mig ikke i Fortvælsed! - Ja,
selv de Tanker, der mi en dødtaleste som Læm for Vinden, vare
syndige, jeg elskede dem Grundtvigs hævne end Dig, mi er det fæki! Alth,
hædet var stille og mørkt, da tænkte jeg over, hvad jeg havde hørt, og jeg
traer selv, det er kedst mi, men jeg kan ikke være glad, end mi har jeg jo
ingen Nisked, for jeg faer den, er den sidste Gæst af blod. Ikke
skubket, og jeg faer jo ingen Gæ - ja, No faer jeg ikke saa snart! -

18 Julij

Grundtvig sagde saa smukt i Gæ: vel er alt vandeligt her paa
Gorden hvor dunkelt og gaedfuldt, men i Ligning med den Dæm-
kelhed hvor vi fæds og hvor den Kædensklage lever, da er det dog
et sirligt Ly og Gæ i Christendommen. - Hvor Indens Klage vilde
være varme og inderlige, da blive de ganske dunkle, og vilde de vare
klare og lyse blive de iiskolde - i disse paa Od forklarede han saa tydeligt
lyt hævde sig selv og ande. - Ad Munden

I dag reiser Præstebroder Thomsen til Paris, og Rødder og Carminstedt

20 Julij

I Gæ kjært jeg med Louise til Ordrup, da hun ikke alene havde kjært
i Ammiral, og derfor gik vi til Jægersborg, hvor hun skal opholde
sig nogle Dage. Tid disse Ammiral, deligenes, Jægersborg o. s. v.
I Gæts dag Befordringen meget og bemerkes derfor ogsaa meget mere: Det
er underligt at see den Masse af anguede Mennesker paa Landeveie
og offentlige Forlygtstæder ved Njæstebærn. Imellem dem gaar
jeg altid hæl skamfald i mine mine Klæder, og dog man man
vel glad sig, ved at Lægers Læge til; Almsplidens strengt; og hævde
Dage er fæki, saa skal vi vel glad os over August, som en I Gæ
der sætter plus Sener og Kraften i Berørelse, for at skaffe til Være,
hævde selv blaendeværkmand regner for Næstendighed, i. Alth.